

den andens økonomiske Interesser. Og det, vi røre ved ved en Toldreform, er saa meget og saa mange, at jeg tror, at de ærede Medlemmer, der ikke have nærmere Indblik i dette, i Virkeligheden ikke vide, hvor vidt det rækker, og det selv indenfor Beskyttelsesmændenes egen Kreds, idet den ene Industris Interesser, som jeg sagde før, gribe ind i den andens. Hvad der er Raastof for den ene, er færdigt Produkt for den anden, og det, som den ene vil have Beskyttelse paa, vil den anden have frit. Derfor er Spørgsmaalet saa ganske overordentlig indviklet.

Saa er der ogsaa Sagens praktiske Side. I Øjeblikket siger man: Venstre er frihandlersk, Højre protektionistisk. Men de to Betegnelser dække jo ikke netop ganske hinanden. Der findes indenfor Højre Folk med frihandleriske Tilbøjeligheder, og der findes — det har jeg haft saa mange Eksempler paa nu ogsaa indenfor dette Ting — Venstremænd, der kalde sig Frihandelsfolk, men have ret protektionistiske Tilbøjeligheder.

Hvor vanskeligt Forholdet er, skal jeg godtgøre blot ved et enkelt Eksempel. Fra Højres Side, det mest yderliggaaende Højre, som er uhyre beskyttelsesvenligt, har man, tør jeg sige, af mig som Ordfører her i Landstinget forlangt uhyre meget i Retning af Beskyttelse, men man forstaaer, hvor vanskeligt det er, naar saa en af de mest yderliggaaende Højremænd i Folketinget — det er et Medlem for København, jeg tror, det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) — staar op og siger: Jeg holder paa, at Tolden paa Gulvklude, paa Tændstikker og paa Chokolade skal sættes ned, medens den anden Fraktion af Højre forlanger af mig, at jeg skal skaffe ny Beskyttelse til disse Industrier. Man tager ikke i Betænkning at laste mig, fordi jeg ikke skaffer Beskyttelse nok, paa samme Tid, som man staar op og siger: Gulvklude skal ned, — det er nu netop en af de Smaapositioner, som det er lykkedes at bevare; det er ogsaa lykkedes at bevare Tændstikkerne, og Chokoladefabrikationen faar det i alle Tilfælde ikke ringere. Men det er et Bevis paa Vanskelighederne.

Saaledes er der Vanskeligheder af uhyre mange Arter. Der er Vanskeligheden ved at erhverve sig Kendskab til de forskellige Materier, som man faar med at gøre her. Hvor god Villien end er, er det vanskeligt at sige sig fri for, at der naturligvis kan være et eller andet, der kunde være gjort bedre, hvis man

havde haft et nøjere Kendskab dertil. Kendskab til Sagerne maa jeg erkende, at jeg ved det Arbejde, jeg nu har haft i Toldsagen, har fundet hos Toldadministrationen, men dertil vil jeg dog føje, at Kendskabet er ikke altid saaledes, som jeg kunde ønske det. Det Kendskab, som Toldadministrationen sidder inde med, er efter min Mening til Tider bygget paa et temmelig ensidigt Grundlag. Man har den bedste Villie, man er uhyre samvittighedsfuld, men jeg forstaaer ikke, hvorfor man, naar man skal indhente sine Oplysninger, altid netop gaar til den modsatte Side, altid gaar til Modstanderen af den, om hvem man ønsker Oplysninger. Hvorfor ikke gaa til dem begge? Det har vist sig her, at vi dog nu og da have maattet ende med at fastslaa et Resultat, som laa imellem Toldadministrationens og de paagældende Fabrikanters Oplysninger. Hvorfor altid gaa til en Konkurrent for at faa Oplysninger? Hvorfor ikke gaa lige ind i Løvens Gab? Man har jo fortrinlige Midler til at undersøge de saaledes tilvejebragte Oplysninger. Vanskeligheden ved denne Toldrevision har derfor ogsaa været den, at Toldadministrationen ikke i tilstrækkelig høj Grad, inden Forslaget kom til Rigsdagen, havde taget Hensyn til den Side af Sagen, havde forelagt Oplysninger, der vare saa fyldestgørende, som de burde have været.

Medens der ved Forhandlingen i Fællesudvalget og Underudvalget har staaet Strid om Beskyttelse eller Ikke-Beskyttelse, forstaaet som Toldbeskyttelse, er der en anden Art af Beskyttelse, som man har været enig om at holde paa, og Udvalget har bemyndiget mig, ligesom Ordføreren i Folketinget, til paa Udvalgets Vegne at omtale det her. Hvad jeg her sigter til, er den Beskyttelse, som dansk Haandværk og Industri have Krav paa fra Statens og Administrationens Side. Der var fuldstændig Enighed om, at man for det første med Beklagelse maatte indrømme, at der fra Administrationens Side ikke gøres, hvad der kan gøres, for at støtte Industri og Haandværk ved at foretrække dansk Arbejde for fremmed. Man ønsker, at dette Spørgsmaal i Fremtiden maa blive overvejet, og at der maa blive taget Hensyn til de Ønsker, som jeg her — altsaa med Udvalgets Bemyndigelse — fremsætter. Det gælder jo ikke alene de højtærede Ministre, men ogsaa — og vel i nok saa høj Grad — Administrationens Embedsmænd. De bør vide, at der her er skyldige Hensyn, der skulle tages.